

Dominion

HOST

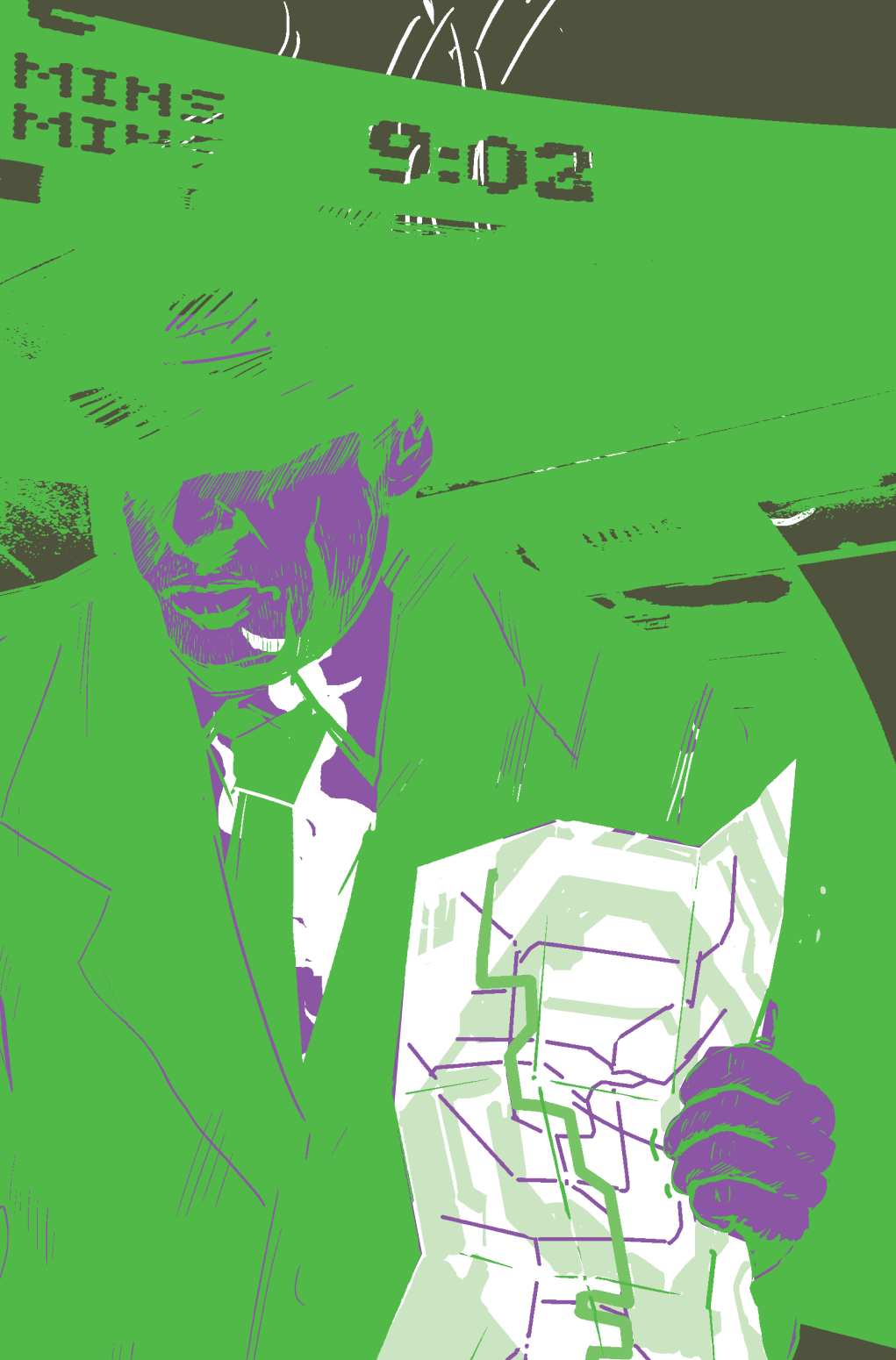
Peter Melear

SPARKY
NO. 2
2

Peter McLean
Dominion

MINE
MINE

9:02

Peter McLean

Černí

SPÁLENÝ
MUŽ
2

noir

BRNO 2018

Copyright © Peter McLean 2016

Originally published in the English language

by Angry Robot Books, an imprint of Watkins Media
Limited, under the title: DOMINION

Cover illustration © Ivana Šáteková, Braňo Matis

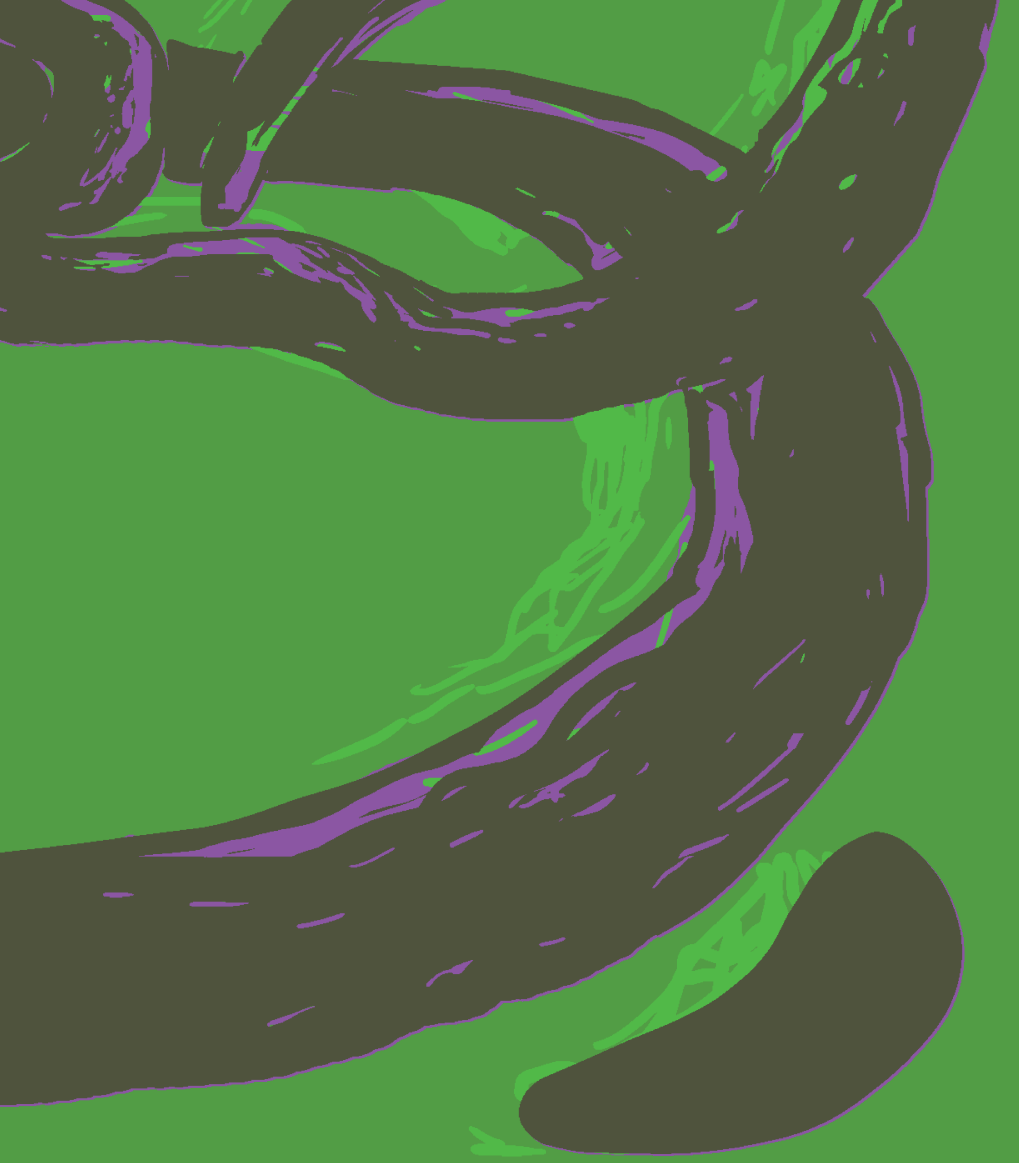
Translation © Michaela Šprtová Macková, 2018

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-417-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-418-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-419-4 (Formát MobiPocket)

Věnováno Diane,
Aes Sedai ze Zeleného Ajahu,
přestože o tom neví.

Kapitola I

Gnómové tomu říkali Hnilobák — a já začínal chápat proč. Přehodil jsem nohy přes zábradlí a chvíli tam nervózně visel, zatímco jsem se chodidly snažil najít pevný bod na drolicí se betonové římse pode mnou.

„Pojďme,“ sykl gnóm.

Pustil jsem se rezavého kovu a přesunul se doleva. Strašidelný podzemní průvan mi hučel v uších. Dole byla tma jak v prdeli a my viděli jen díky slabému světlu gnómovy baterky. Tunelem někde nad námi projel vlak. Na chvíli jsem se zastavil a počkal, až vibrace ustanou. Až pak jsem se odvážil znovu pohnout. Na druhé straně římsy byl jen strmý spád. V té tmě jsem nedokázal poznat, jak je hluboký. Možná metr, nebo taky patnáct. Připlácl jsem se k vlhké zdi a úkrokem se sunul za gnómem. Něco tam nepěkně smrdělo a já jen doufal, že to nejsem já.

Gnóm se ke mně otočil. Paprsek světla divoce proťal prázdný prostor a já zahlédl chátrající konstrukci rozpadlého můstku pokrytého rzí a visícího na svazku starých nahnilých kabelů a na rozedrané izolaci. Viděl jsem, že ten spád má tak šest metrů, což bylo asi o pět víc, než by mi bylo milé.

Seber se, Done, přikázal jsem si.

„Už jdu, už jdu,“ řekl jsem gnómovi a přál si, aby to světlo chvíli držel v klidu.

„Jste skoro na konci,“ oznámil mi gnóm.

Znovu se prudce otočil a posvítil na šedé kovové dveře na konci římsy. Zdálo se, že právě tam v té zdi byl můstek kdysi uchycen. Úkrokem jsem se sunul dál, jak nejrychleji to šlo, zběsile se mrkáním pokoušel dostat prach z očí a usilovně jsem se snažil nad ničím nepřemýšlet. Zejména nad pádem na pokroucený zrezavělý kov. Šlo mi to přesně tak mizerně, jak byste čekali, a musím přiznat, že než se gnóмова ruka s drápy dotkla kliky, tak jsem se málem podělal. Slyšel jsem, jak se nahoře blíží další vlak. Zrezivělé pan-ty zaskřípaly a dveře se otevřely. Gnóm jimi rychle prošel. Asi jsem do něj i strčil, protože jsem se rychle snažil prodrat dovnitř a zoufale se přitom držel futer. Vlak projížděl přímo nad námi a ze stropu na mě padaly kousky rozkládajícího se betonu.

„Zatraceně,“ zamumlal jsem.

Gnóm chvilku šmátral kolem a pak konečně rozsvítil. Teda ne tak úplně. Cestu nám teď osvětlovalo mdlé, jako chcanky žluté světlo ze zadrátovaných žárovek, které lemovaly zdi v rozestupu šesti metrů. Gnóm se ke mně otočil.

„Víte, popisovali vás jako poněkud většího hrdinu,“ pronesl.

„Sakra. Kdo mě tak popsal?“

Nejsem žádný hrdina. Ani omylem. A ta věc přede mnou taky nebyla zrovna typickým představitelem gnóma. Alespoň ne podle mých představ. Vypadal jako kříženec komby a obrovského plešatého rypoše. Pokud by teda rypoši dorůstali jednoho a půl metru a oblé-

kali se do starých vytahaných riflí a špinavých červených mikin. Jeho hlava byla na můj vkus až moc špičatá. Měl velké kulaté oči a velký čumák. Vousky mu sice nerostly, ale měl jsem pocit, že by měly růst, víte? Vypadal směšně. Přesně na hranici roztomilosti a ošklivosti. Zhasl baterku a lopatkovité ruce s drápy strčil do kapes mikiny.

„To mám z toho, že prostě předpokládám,“ pravil. „Máma mi vždycky říkala: ‚Své dcery jsem nevychovala tak, aby cokoli předpokládaly.‘ Ale já to stejně dělám – jsem taková.“

„Ty seš žena?“ zeptal jsem se překvapeně, přestože to bylo docela neslušné.

„Ano,“ řekl. Teda řekla. A překvapeně zamrkala. „Proč? Ty ne?“

„No,“ odpověděl jsem, „ne.“

„Jistěže nejsi,“ podotkla. „Vidíš, zase. Když se seznámím s něčím novým, rovnou předpokládám, že je to žena.“

„No, tak já nejsem,“ poznamenal jsem. „A nejsem něco, ale někdo.“

„Jistěže nejsi,“ zopakovala znovu gnómka. „Zatím jsem o tobě uvažovala jako o ‚tom‘.“

„Tak to nedělej,“ napomenul jsem ji. Ačkoli jsem musel přiznat, že sám jsem dělal úplně totéž. „Hele, je to ještě daleko?“

„Ano,“ odpověděla.

S povzdechem jsem si prohrábl vlasy a vytřepal z nich kousky betonu. Byly vlhké a houbovitě. Čichl jsem si k prstům. Ten rozmočený beton strašlivě smrděl.

„Ježíši,“ zamumlal jsem.

„To je kvůli Hnilobákovi,“ podotkla. „Tady jsme teprve na kraji. Dole je to mnohem horší. Uvidíš.“

„Nemůžu se dočkat.“

Gnómka mě vedla úzkou chodbou. Po stropě se táhly dráty obalené pavučinami, pod nohama nám čvachtaly kaluže stojaté vody a zdi byly, pro mě zcela nepochopitelně, počmárané graffiti. Odhodlanost mladistvých londýnských delikventů mě opravdu udivila. Jak se, sakra, ti malí bastardi dostali až sem? Chodba končila dalšími zrezivělými dveřmi. Gnómka je otevřela jedním ze svých mnoha cinkajících klíčů. Za dveřmi se nacházela jen jediná zadrátovaná žárovka a kruhová římsa kolem otvoru v podlaze. Strop šachty se nacházel jen kousek nad mou hlavou, opět z hrubého betonu. Pak už tam byl jen obloukový vršek železného žebříku, který byl zasazen do jámy a vedl do temnoty dolů. Dřepl jsem si a opatrně žebřík prozkoumal. Prsty jsem odloupl kus rzi a nechal ji spadnout do tmy. Nevypadalo to zrovna pevně.

„To myslíš vážně?“ zeptal jsem se.

Gnómka přikývla. „Naprosto vážně, ty hrdino.“

„Až po tobě,“ prohlásil jsem.

„Pokud chceš lézt potmě,“ podotkla. „Čekala bych, že budeš chtít posvítit.“

Ztěžka jsem polkl. Měla pravdu.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Jdeme na to.“

Opatrně jsem stoupl na žebřík. Zaskřípal, ale zdálo se, že mě udrží. Zhluboka jsem se nadechl a přenesl na něj celou svou váhu. Pro případ, že by něco povolilo a já spadl, jsem byl připraven zády se zapřít o zeď. Pomalu jsem lezl dolů. Gnómka mi svítila do šachty baterkou, takže jsem viděl aspoň na příčky pod sebou.

Když jsem konečně stoupl do kaluže na dně šachty, docela mě to překvapilo.

„Jsem dole,“ zavolal jsem nahoru.

„Tak uхни,“ zněla odpověď.

Ustoupil jsem stranou a ocitl se v totální tmě. Gnómka šplhala dolů. Pohybovala se rychle, ale i tak jsem tam dole byl bez světla na můj vkus až moc dlouho. Slepý jak myš. Slyšel jsem, jak nedaleko ode mě šramotí krysy. Teda upřímně jsem *doufal*, že to jsou jen krysy. Tady dole se mohli naprosto libovolně pohybovat noční tvorové a zrovna tady jsem se s nimi nechtěl potkat.

Noční tvorové jsou odporné bytosti a londýnské tunely jsou jimi doslova zamořené. Představte si ali-gátora na zadních s dlouhými ostrými drápy a strašnou spoustou zubů, který se dobře skrývá ve stínech, a dokonce kolem sebe vytváří temnotu. Nevíte o něm, dokud není pozdě. Rádi znásilňují a zabíjejí lidi. Je jim jedno, jakého jste pohlaví a v jakém pořadí to provedou. Ne, rozhodně jsem tady sám ve tmě nechtěl narazit na nočního tvora.

Konečně se vedle mě ozvalo tápnutí gnómčiných špinavých tenisek. S ní se zase objevilo světlo. Aby mohla šplhat, držela baterku v zubech. V ostrých, dovnitř zahnutých zubech, které vypadaly hrozně silně.

„Jsme skoro na spodku moderních pater,“ oznámila mi a sundala si kapuci, jako by se začala cítit doma.

S úlevou jsem přikývl. „Fajn.“

„Odtud půjdeme dolů do starých tunelů.“

„Hm,“ pronesl jsem. „Skvělý. To zní jako zábava.“

Jak jistě víte, Londýn je dost staré město. Velice staré. Následoval jsem gnómku po řadě točitých

betonových schodů a pak zpátky směrem, z něhož jsme asi přišli. Rozpadající se konstrukce mostku nyní zlověstně visela nad našimi hlavami. Sešli jsme ještě po několika dalších schodech, tentokrát cihlových, po kterých tekla voda, a pak jsme vstoupili do dlouhého klenutého tunelu. Ať už jsme byli kdekoli, vypadalo to tam viktoriánsky. Začal jsem přemýšlet nad tím, jak dlouho baterka vydrží svítit. Pokud by světlo zhaslo, asi bych se zbláznil.

Kráčel jsem za gnómkou. Sledoval jsem její tenisky čeřící vodu v zatuchlých loužích a houpavou záři baterky. Držel jsem se blíž, než jsem chtěl. Zíral jsem na temeno gnómciny vráscité bezvlasé hlavy.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal jsem se po chvíli.

Ve skutečnosti mě to nezajímalo, ale musel jsem říct aspoň něco. Očekával jsem dlouhé a zajímavé gnómské jméno se spoustou apostrofů.

„Janice,“ odpověděla.

„Aha,“ řekl jsem zklamaně. „Já jsem Don Drake.“

„Já vím,“ odvětila a ukončila tak konverzaci na dalších deset minut. Docela zklamání.

Konečně jsme se zastavili v místě, kde rozpadající se viktoriánské cihlové zdi tunelu přecházely v nahrubo opracovaný velký oblouk. Za ním byl další tunel, který klesal směrem dolů a vypadal skoro jako přírodní. Janice do něj vkročila a otočila se. Odhalila své velké silné zuby — předpokládám, že mělo jít o úsměv. Pokud měl být povzbudivý, moc se jí to nepovedlo.

„Jsme doma,“ pronesla.

Následoval jsem ji skrz oblouk a ramenem jsem zavádil o cihlovou zeď. Při kontaktu s mým kabátem se cihla vyboulila a rozpadla. Odporný chomáč hmoty,

co z ní zbyl, se oddělil ode zdi a stekl mi po rukávu. Smrdělo to jako měsíc staré maso zapomenuté někde ve vlhku. Obrátil se mi žaludek a rychle jsem to ze sebe setřásl.

„Zhoršuje se to, že jo?“ ujistil jsem se.

„Vždyť jsem ti to říkala. Dávej pozor, čeho se dotýkáš.“

„Takže ten váš Hnilobák už tu byl?“

Zavrtěla hlavou. „Ne, tohle ještě není tak zlé. Poznáš to, až se octneš někde, kde skutečně byl. Tady tohle je jen... okraj jeho působnosti, řekla bych. Ty jsi čaroděj, ty bys to měl vědět.“

Už už jsem jí chtěl říct, že nejsem žádnéj zatracenej čaroděj, ale v tu chvíli mi to připadalo jako příliš složité na vysvětlování. Koneckonců, jsem mág. Přesněji diabolista.

„Vidělas ho někdy?“ dotazoval jsem se dál. „Myslím toho Hnilobáka.“

„Ne,“ odpověděla. „Ale Alice ano. Pojdme, seznámím vás.“

Vedla mě dolů do jakési oválné komnaty s nízkým stropem, z níž vycházely další tunely. Některé stoupaly nahoru, jiné pokračovaly dolů. Všechny vypadaly nepřívětivě, jako nory. Byl tu jakýsi nábytek — kamenný stůl vyrůstající ze země jako přírodní stolová hora, s lavicemi kolem, taktéž spojenými s podlahou. To ale muselo stát tesání, napadlo mě. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, že dohlédnu podstatně dál, než dosahovalo světlo baterky.

„Já vidím,“ řekl jsem.

„Skvělé,“ poznamenala gnómka a vypnula baterku. „Baterie jsou drahé.“

Jakmile zhasla, viděl jsem, jak zdi tunelů nebo nor, či co to bylo, vyzařují vlastní narůžovělé světlo. Pohlédl jsem na Janiciny velké ruce s dlouhými drápy a vzpomněl si na zvířata, která si vyhrabávají nory a vylučují bioluminiscentní sekret. A tak jsem vlastně ani radši nechtěl vědět, co přesně vydává to světlo. Každopádně jsem za ně byl vděčný.

„Takže,“ pronesl jsem po chvíli. „Chtělas mě seznámit s tou Alice.“

„Jo,“ kývla Janice a nervózně přešlápla. „Viš, ohledně Alice... Viděla Hnilobáka, jak už jsem říkala. A on ji. Jen zdálky, samozřejmě, a ona utíkala jak splašená co nejdál od něj, ale...“

„Ale?“

„No, viděls, co Hnilobák provedl s chodbami.“

„Aha,“ řekl jsem. Začal jsem mít nepěkný pocit, že vím, kam tím míří.

„Chudák Alice,“ řekla Janice. „Zkus moc nezírat, jo?“

Alice seděla o samotě v malé komnatě a poslední, co jsem chtěl, bylo na ni zírat. Choulila se na podivné římsovitě posteli, jakoby vytesané přímo do zdi nory. Její nahé tělo z půlky halila tenká přikrývka. Očividně byla mrtvá, její tělo už v poměrně pokročilém stadiu rozkladu. Neskutečně to tam smrdělo.

„Ahoj, Alice,“ pozdravila Janice.

Hnijící mrtvola zvedla hlavu a chabě se usmála. „Ahoj, Jan.“

„Ježíši,“ zašeptal jsem.

Nechápal jsem, jak ta ubohá malá věc ještě může žít. Její kůže byla skvrnitá a zelenomodrá, na některých místech měla černé hnijící rány, z jiných vytékal hnis a sem tam trhlinami v mase prosvítaly kosti.

„Tohle je Don. Přišel nám pomoci,“ řekla Janice.
„Vyprávěj mu o Hnilobákovi.“

Alice na mě upřela své obrovské bílé slepé oči. Vytékala z nich páchnoucí mléčná tekutina a stékala jí po tvářích.

Zachichotala se.

Kapitola 2

Možná bych mohl trošku zvolnit... Jmenuji se Don Drake. Zabil jsem pětileté dítě, ale odpustil mi skutečný anděl. Ne, nejsem blázen, jsem diabolista. I když ano, uznávám, občas je mezi tím jen velmi malý rozdíl.

Každopádně se to všechno stalo loni. Ted' bylo nedělní jarní ráno a já se nacházel v prokletém divokém jižním Londýně. S klientem. Naproti mně, v mé vlastní kanceláři, seděl stařík v šedém nylonovém kabátě, velkých starých brýlích na předpis, šedých kalhotách, béžové košili a béžovém svetru. Sakra, v kolika letech se lidi stávají barvoslepými?

„Jsem starý, pane Drakeu,“ řekl. Jako by to nebylo naprosto očividné! „Jsem starý a moje žena mě děsí. Trpí demencí, víte?“

Nervózně poposedával na kraji židle a vypadal opravdu staře — tak na osmdesát. A taky vypadal chudě. Velmi chudě. Což nikdy není dobré znamení. Mé služby jsou drahé.

„Hm, dobrá,“ odpověděl jsem.

„Neděsí mě svou demencí,“ pokračoval. „Za to nemůže, bůh ji zehnej. Děsí mě to, čím byla, než onemocněla. Děsí mě to, protože ted'... ted' to nedokáže ovládat. Naším dítětem jsem o ní celý život lhal, ale ted'...“

„Ano?“

„Už ji nezvládnou krýt. Musel jsem svým vnoučatům zakázat návštěvy. Už to pro ně není bezpečné.“

„Chápu,“ řekl jsem, ačkoli jsem absolutně nechápal. „Jak, ehm, jak vám podle vás konkrétně můžu pomoci, pane Pagei?“

„No,“ odpověděl, „slyšel jsem, že jste... víte, nevím, jak tomu říkáte. Jako moje žena, myslím, akorát chlap. Na vašich dveřích stojí ‚Don Drake, hieromancer‘. Bohužel ale nevím, co to znamená. Něco jako čaroděj, je to tak?“

Ach. Je to tak, nebo ne? Ne, já, do prdele, nejsem čaroděj. Ve skutečnosti nejsem ani hieromancer. Ale propagovat se jako diabolista není zrovna nejlepší nápad. Kdybyste to náhodou nevěděli, diabolista, stručně řečeno, přivolává demony. Přivolává demony a posílá je zabíjet lidi. Za úplatek. Jistí lidé, samozřejmě ne zrovna ti hodní, jsou za to, že na někoho pošlete démona, ochotni zaplatit tučnej balík.

To je moje práce. Nebo spíš byla. Od té chvíle, co mi „odpustil sám anděl“, je to trochu komplikovanější. Ne, nevymýšlím si to, věřte mi. S povzdechem jsem si prohrábl vlasy. Potřebovaly by ostříhat. Ale to skoro pořád.

„Nejsem tak úplně čaroděj,“ odpověděl jsem. „Hele, opravdu nevím, jak bych vám mohl pomoci.“

„Hm,“ řekl.

Vypadal zdrceně, staře a opravdu velice vyděšeně. Nejsem moc dobročinný typ. Moje služby jsou drahé, jak už jsem řekl. A tohle tak jako tak běžně nedělám. Normálně lidem moc „nepomáhám“. Vždycky jsem se zaměřoval spíš na „zabíjení“ lidí. Jsem v podstatě

zabiják. Pokud vypustíte magii a všechny ty hovadiny kolem. Teda, nestřílím lidi nebo tak, ale používám magii za stejným účelem. Ve finále v tom není velký rozdíl. I když už to nedělám. Aspoň ne po tom, co se stalo loni. Už už jsem chtěl zavrtět hlavou a definitivně ho odmítnout, ale vtom se rozbrečel.

Proboha...

Bylo mu zhruba tolik, kolik by bylo mému otci, kdyby ještě žil. Jasně, můj otec byl násilný, sprostý, alkoholický hovado, ale i tak bych ho nechtěl vidět brečet.

„Hele,“ pronesl jsem, „co po mně vlastně chcete? Co mám udělat?“

„Chci, abyste mi pomohl. Myslím jako... s mojí ženou. Nechci vám radit, jak máte dělat svou práci, pane Drakeu. Možná když se na ni přijdete podívat, uvidíte... Nevím... Určitě byste přišel na to, jak nejlépe... Co bude nejlepší s ní udělat.“

To, jak ve mě věřil, bylo dojemné. A absolutně bláhové.

„Asi bych mohl...“

„Opravdu?“ Vzhlédl ke mně s nadějí v očích. Na vrásčitých tvářích pod brýlemi se mu leskly slzy.

Co konkrétně bych asi jako mohl udělat? Co jsem si o sobě, kurva, myslel?

Popravdě jsem si myslel, že bych nemusel být pořád takovej hajzl. Navíc, Trixie by mohlo povzbudit, když budeme projednou někomu pomáhat. Prozatím jsem měl dost peněz, takže jedna prácička zadarmo by mě nezabila.

„Dobře,“ kývl jsem. „Normálně tohle nedělám, takže nic neslibuju, jasný?“

„Jistě,“ odpověděl. „Žádné sliby.“

„Dobře,“ zopakoval jsem. „Dejte mi svou adresu a já se večer stavím.“

„Děkuji, pane Drakeu. Moc vám děkuji!“

Sdělil mi, kde bydlí, a odešel. Vypadal nadšeně.

Trixie ale tolik nadšená nebyla.

„Co říkáš, že jsi?“ vyjela na mě. „Proč, proboha?“

Pěkný anděl, co? Plný soucitu.

„Rozbrečel se,“ namítl jsem.

„Jak ubohé,“ pronesla, otočila se ke mně zády a dál koukala z okna.

Víte, jak jsem zmiňoval toho skutečného anděla? Jo, to byla Trixie. Seděla u stolu v mé kuchyni, kouřila dlouhou černou cigaretu a otupěle zírala dolů na dvůr za obchodem pana Chowdhuryho. Už několik měsíců v podstatě nic nedělala — od toho svého posledního velkolepého vystoupení v Pelyňkově klubu. Myslím, že dělat mi anděla strážného ji k smrti nudilo.

Tedy, ona vlastně nebyla mým strážným andělem. Trixie, nebo spíš Meselandrarasatrixiel, abych ji tituloval správně, na přímý rozkaz svého dominiona hlídala Spáleného muže. Pochopil jsem, že takový rozkaz pro ni byl něco jako královský výnos. Ona jako obyčejný voják mu nemohla odporovat. Přestože by se mnohem radši vrátila domů. Dominion byl její šéf, velitel nebeské armády a mnohem víc. Jednou se mi to pokoušela vysvětlit, ale narazili jsme na jazykovou bariéru, a tak mi pořád nebylo úplně jasné, jak to u nich chodí. Co dominion řekl, to prostě platilo. To jsem z toho pochopil. Nicméně ona z toho rozkazu moc nadšená nebyla.

Samozřejmě to nebyl jediný problém. Ještě pořád se nepřenesla přes Adama. A o to hlavně šlo.

Vypadala stejně úžasně jako vždycky. Seděla tam v upnutých džínách a jednoduché bílé halence, vlasy volně přehozené přes rameno, a kouřila jednu z těch svých příšerných ruských cigaret. V popelníku už ležely típnuté tři další. Zmačkané zlaté filtry a zčernalé nedopalky připomínaly mrtvé skaraby. Aspoň už konečně otvírala okno. To byl pokrok. Přesto jsem protestně zakašlal a postavil vodu na kafe.

„Chceš taky?“

Pokrčila rameny a do vlhkého jarního odpoledne jižního Londýna vyfoukla oblak dýmu. „Ani ne,“ odpověděla.

Zavrtěl jsem hlavou a jal se zalévat svoje levné instantní kafe. Abych se přiznal, navzdory tomu, jak jsem do ní byl zamilovaný, mě začínala štvát. V první řadě, pořád spala v mojí posteli. A pořád beze mě. Opravdu jsem ji chtěl. Byla tak nádherná, až vám to bralo dech. Což bylo pochopitelné — byla přece anděl a tak.

Jenže to s ní nebylo zas tak jednoduché. Aspoň pro mě ne, protože ač byla šíleně sexy, zároveň působila neskutečně frigidně. Nedokázal jsem si ji v posteli představit. Nemyslím jen se mnou — existuje spousta ženských, *lidských*, který by se mnou do postele nešly, o tom si nedělám iluze —, myslím to obecně. Řekl bych to tak, že ji sex prostě nezajímal.

Ó ano, a pak tu byl Adam. Padlý anděl, Adam, do kterého byla víc než jen trochu zabouchlá. Jo, s Adamem jsme byli staří dobří známí. Pokud spojení „staří dobří známí“ považujete za eufemismus sousloví „zapřísáhlí nepřátelé“. S ním by do postele šla bez problémů. Řeknu vám, neopětovaná láska je hnus. Věděl

jsem, že nemá tušení, co k ní cítím. Nikdy jsem neměl koule na to, abych jí to řekl. A upřímně? V dohledné době se tohle nejspíš nezmění.

„Kurva!“ zařval jsem. Horká černá tekutina přetekla přes okraj hrnku, rovnou na mou ruku.

„Jakmile je hrnek plný, už do něj nic nelij, Done,“ prohlásila Trixie, aniž by se otočila.

S povzdechem jsem se na ni podíval. Svým cvičeným kouzelnickým zrakem jsem jasně mohl vidět její auru. Už ji přede mnou vůbec neskrývala. Což asi něco znamenalo. A díky tomu na ni bylo mnohem snazší dohlédnout. Občas jsem měl pocit, že spíš hlídám já ji než ona mě.

Pokud jste to nevěděli, andělské aury jsou krásně zlatě zbarvené. Nebo by měly být. Trixiina tak úplně nebyla. Když jsem ji potkal poprvé, schovávala ji za oslnivým bílým světlem. A já byl tehdy docela hlupák. Než mi došlo, že je to klam, už na tom nebyla moc dobře. Trixie nebyla padlý anděl, to mi dala jasně najevo, ale, jak se sama přiznala, trochu uklouzla. A pak uklouzla víc než jen trochu. Právě loni totiž bojovala proti fúriím a nakonec neváhala použít hodně extrémní metody, které vyvrcholily pokusem o krádež Spáleného muže.

Jistěže přesně tohle Spálený muž chtěl a nemělo to dopadnout dobře — Trixie měla opravdu padnout. A taky by se to opravdu stalo, nebýt zásahu jejího dominiona. Ještě teď hyzdily její zlatou auru zelené hnilobné skvrny a několik černých rýh zkaženosti. No ano, a navíc stále nepřestala myslet na Adama.

Krom toho se ale všechno vyvíjelo docela dobře. Trixie pěkně a pořádně usadila Pelyňka a Spálený muž

se po svém neúspěšném pokusu o útěk a blízkém setkání s dominionem, který ho dost možná mohl snadno rozprášit na atomy, choval přímo ukázkově.

Nebyl jsem si jistý, kdo by vyhrál, kdyby mezi nimi skutečně došlo k souboji. Ale vsázel jsem na dominiona. Jistě, Spálený muž byl arcidémon, ale dominion byl v nebeské armádě cosi jako generál. Jestli něco málo víte o andělech, musí vám být jasné, že to z něj dělá dvojnásob velkého parchanta.

Utřel jsem rozlité kafe a stoupl si k oknu vedle Trixie. Po zídce vzadu na dvorku, kde paní Chowdhuryová právě věšela prádlo, kráčel starý prašivý zrzavý kocour. Stará paní na něj zatleskala a on se polekal. Otočil se a já viděl, že má půlku hlavy zjizvenou a chybí mu jedno oko. Seskočil ze zdi a zmizel z dohledu.

„Děsivá kočka,“ prohlásil jsem. Měl jsem pocit, že musím něco říct.

Trixie mě ignorovala. Zadním východem obchodu vyšel na dvorek i pan Chowdhury. Za ruku vedl jednoho ze svých vnuků. Byly mu tak čtyři, nebo možná pět, a chodil k nim na návštěvu každý víkend. Pokaždé když jsem ho viděl, ucítil jsem pronikavé provinilé bodnutí.

Vincent a Danny McRothovi měli vnuka zhruba ve stejném věku. A já ho zabil. Samozřejmě že ne úmyslně, ale tak jako tak ho moji vrískavci rozsápali na krvavé cáry. Přiznávám, že Vincenta a Danny jsem zabil zcela úmyslně, abych splatil dluh Pelyňkovi. Ten chlapec byl prostě tam, kde v tu dobu být neměl.

Každopádně mě to neospravedlňuje.

Čas prý zhojí všechny rány. No, říká se hodně kravin. Uplynulo skoro pět měsíců a tahle rána se nezahojila

ani trochu. Odpuštění neodpuštění. Kdykoliv jsem to nejméně čekal, před očima se mi vynořila hocha-va tvář a já si na to všechno znovu vzpomněl. Horší než tahle vzpomínka by ale bylo zapomenout. Zapomnění je popření a popření takových rozměrů člověka vrhne na temnou stranu. Rozhodně mě. Nejsem gangster jako třeba Zlatej Steevie, abych takovou věc prostě přešel a v klidu žil dál. Možná mi bylo odpuštěno, ale já nikdy nezapomenu.

Když se na to tak zpětně dívám, pravděpodobně jsem měl náběh na psychickou poruchu způsobenou posttraumatickým stresem. Ať tak či tak, nechtěl jsem se dívat na to, jak si tam venku ten malý chlapec hraje se svými prarodiči.

„Jdu se zeptat, co si o týhle prácičce myslí Spálený muž,“ řekl jsem. „Ideš taky?“

„Ne, nejdu,“ odpověděla Trixie. „Sice jsem ochráncem té hrozné věci, ale nemusím se na ni koukat.“

Věděl jsem, že to řekne. Do mé pracovny od loňského roku ani nevkročila. Od toho příšerného a nemoudrého pokusu ukrást mi Spáleného muže tam nepáchla. Doufal jsem, že už jsme se přes to přenesli, a tak jsem se ji snažil přimět, aby tam šla. Trixie a Spálený muž byly dvě nejdůležitější osoby v mém životě. Aspoň od chvíle, kdy jsem přišel o Debbie. A bylo by milé, kdyby se oba navzájem přinejmenším tolerovali. Obzvláště když jsme všichni žili pod jednou velmi malou střechou. No, říkám osoby, ale víte, jak to myslím. Třebas byli napůl padlý anděl a uvězněný arcidémon, ale byli moji nejbližší, něco jako rodina. Jo, to byl můj život.

Pokrčil jsem rameny a nechal ji být. Šel jsem si promluvit se Spáleným mužem.

„Zdravičko,“ otevřel jsem dveře pracovny a pozdravil. „Bloncka se na mě zase vykvajzla, co?“ ušklíbl se.

Spálený muž byl asi dvaceticentimetrová soška stojící na starodávném dubovém oltáři na druhém konci pokoje. V téhle sošce byla uvězněna duše jednoho z nejmocnějších pekelných arcidémonů. K oltáři byl přikován za zápěstí a za kotníky malinkými pouty a celé jeho ošklivé nahé tělíčko bylo zčernalé a pokryté puchýři. Povrch jeho kůže byl rozpraskaný a odhaloval mokravé zarudlé popáleniny. Byla to odporná malá, neustále hladová potvora.

„To víš, že jo,“ odpověděl jsem. „Něco na zub?“

„Je snad medvěd katolík?“

S povzdechem jsem k němu přešel přes pečlivě nakreslený vyvolávací kruh na podlaze. Právě tady jsem pracoval, dělal tu skutečnou práci — přivolání a poštvání démonů, ne pomáhání drobným stařečkům se šílenejma paničkama. Navíc zadarmo. Na co jsem, do prdele, myslel?

Poklekl jsem před oltář a rozepnul si košili. Spálený muž vyrazil kupředu a zanořil své odporné jehličkovité zuby do masa hned vedle mé bradavky. Začal chlemtat mou krev a spokojeně si u toho vrněl. Povzdechl jsem si a podíval se dolů na svou hrud'. Z větší části ji pokrývaly jizvy. Člověk by řekl, že si na to zvyknu, ale ne, pořád to zatraceně bolelo.

„Tak co se děje?“ zeptal se, jakmile měl dost.

Ušklíbl jsem se a kapesníkem stíral krvavé čmouhy.

„Máme prácičku. Ale neraduj se, není to obvyklá práce.“

„Proč to teda děláme?“ vyzvídal. „Pro hromadu prachů, doufám.“

„Proč nenecháš finanční stránku na mně?“ zeptal jsem se.

„Protože bysme byli do měsíce švorc,“ odpověděl. „Ani bank naší bloncky jistě není bezednej.“

Pokrčil jsem rameny. Vždycky když jsem potřeboval peníze, Trixie nějaké měla. A s radostí mi je dala, pokud mi to zabránilo v provozování živnosti. Trixie s náplní mé práce rozhodně nesouhlasila. Mírně řečeno. Každopádně měl Spálený muž pravdu. Nemohl jsem se na ni pořád spoléhat. Chlap by měl mít nějakou sebeúctu. Takže nápad pracovat zadarmo teď vypadal ještě pitoměji než předtím. Odkášlal jsem si.

„Hele,“ začal jsem. „Byl tu takovej drobněj stařík, kterej má problémy.“

„A hromadu prachů?“ otázal se s nadějí Spálený muž.

„O tom pochybuju,“ přiznal jsem.

„Idiote,“ odfrkl si. „Nepřestáváš mě udivovat, Drakeu, fakt ne.“

„Tak jako tak to udělám,“ řekl jsem.

Pořád jsem malinko doufal, že si to Trixie rozmyslí, trochu se vzchopí a třeba se i připojí. Ale nevypadalo to pravděpodobně.

„S čím teda má teď tenhle starej chudák problémy? Krom staroby a chudoby?“

Povzdechl jsem si a vyprávěl mu vše, co mi ten stařík řekl. Spálený muž se na mě zamračil.

„Takže tahle jeho staříčká ženuška je čarodějnice?“

„Vypadá to tak,“ přitakal jsem. „Asi tam budu muset zajít a podívat se.“

„Asi,“ odvětil. „Neumím věštit, takže, do prdele, nevím, co je potřeba udělat, dokud mi to nepopíšeš.“

„Jasně,“ řekl jsem.

Vstal jsem a nechal ho dělat to, co dělal před mým
příchodem, ať už to bylo cokoli.

Upřímně mě mrazilo už jen při tom pomyšlení.

Kapitola 3

Nejdřív jsem si došel na večeři vedle k Velkému Daveovi. Trixie se opět nepřidala. I když teď při pohledu na mastný talíř s vlažným slaninovým koláčem a tukem nacucanými hranolky jsem se ani nedivil. Velkej Dave vedl takovou tu pořádnou staromódní jídelnu. Ne jeden z těch namyšlených podniků, které začaly zamořovat celou čtvrť. Tady jste, díkybohu, nedostali žádné načančané kafičko a jídlo do stupidního pytlíčku. Ovšem znamenalo to taky, že byl tenhle podnik na první pohled trochu jetej.

Velkej Dave měl jako obvykle dobrou náladu. Minimálně pětkrát mi navrhl, že pokud by mě láska k Trixie přešla, tak se jí za malý poplatek sám rád ujme. Přiměl jsem se s ním takhle vtipkovat, zatímco jsem se usilovně snažil nemyslet na to, na kolik asi kousků by ho Trixie rozsekala, kdyby ho slyšela. A mě taky. Vrcholem večeře byla chvíle, kdy jsem viděl, jak toho ošklivého zrzavého kocoura z dvorku paní Chowdhuryové při přecházení přes frekventovanou silnici málem přejel autobus.

U Velkého Davea nebyl ten typ restauračního zařízení, kde byste po jídle nějak dlouho vysedávali. Takže o půl sedmé už jsem vycházel ven a o deset minut později seděl v taxíku. Prodírali jsme se ucpanými

londýnskými ulicemi, až jsme konečně dorazili na adresu, kterou mi dal ten stařík.

Podíval jsem se na jeho dům a obrátil se mi žaludek. A rozhodně za to nemohlo Daveovo jídlo. Byla to jedna z mnoha zchátralých řadovek. Navíc, jak se dalo předpokládat, to byla ta nejzchátralejší v celé ulici. Malinkatou předzahrádku už zarostl plevel a okna byla tak špinavá, že byl takřka zázrak, že na nich taky něco neroste. Nad domkem se tyčily ponuré věže obecních paneláků, které stály jen o několik ulic dál. Povzdechl jsem si a zaplatil taxi.

„Mějte se,“ rozloučil jsem se a snažil se vypadat nadšeněji, než jsem ve skutečnosti byl.

Přestože už byla skoro tma, v domě nesvítilo jediné světlo. Jestli se ukáže, že na mě někdo ušil boudu, tak nebudu nadšený. Prošel jsem kolem popelnice přecpané odpadky a hledal zvonek. Málem jsem se přerazil o prašivou rzravou kočku, která proti mně vyrazila a proběhla mi mezi nohama. Zamračil jsem se. Ne, to přece nemohla být ta stejná kočka... Vypadalo to, že tam žádný zvonek nemají, a tak jsem zaklepal a jen tak pro radost šťouchl do krytu schránky ve dveřích. Chvilku nato se v obýváku rozsvítilo a já slyšel kroky blížící se ke dveřím.

„Kdo je tam?“ zvolal stařec.

„Pan Page? Tady Don Drake,“ odpověděl jsem. „Byl jste u mě dnes odpoledne.“

Dveře se otevřely a skrz brýle s plastovou obroučkou na mě koukal známý stařík.

„Ach, ano. Zdravím, pane Drakeu.“

„Říkejte mi Don,“ vyzval jsem ho.

„Hm, dobře, dobře. Já jsem Charlie.“

Uvedl mě dovnitř a zavřel za mnou dveře. V domě byl chládek a ticho. Smrdělo to tam po navlhlém vařeném zelí. Někde vzadu jsem slyšel tikat hodiny. Víc nic. Obývací vypadal stejně jako takové ty formální obývací pokoje z třicátých let — nechyběl zaprášený gauč, na kterém nikdy nikdo neseděl, a krb, ve kterém nikdy nehořel oheň. Byla to místnost pro speciální příležitosti, které nikdy nenastaly. A pro pohřby, samozřejmě. Místo, kde by se mohl vystavit mrtvý. Jaké „veselé“ pomyšlení!

„Pojďte dál, pojdte dál,“ řekl Charlie.

Prošel jsem za ním dveřmi nacházejícími se u schodiště do zadní místnosti, jídelny, nebo jak by se to dalo nazvat. Řekl bych, že se v ní v životě neuklízelo. Stála tam elektrická kamna se třemi topnými tělesy, z nichž žhnulo sotva jedno, a na římse nad nimi tiskaly ošklivé velké dřevěné hodiny. Na zdi visela v levném rámečku vybledlá fotka královny. Pocházela z doby tak před čtyřiceti lety — možná suvenýr z jejího stříbrného výročí. Ke kamnům byla přistavena dvě ošoupaná křesla a u zdi stálo pár židlí. Víc nic. Část odřené prkenné podlahy přikrýval příliš malý a prošlapaný koberec.

Bylo jasné, že tohle bude práce bez jakékoli odměny.

Charlie se sesul do jednoho z křesel a nejasně mávl směrem k tomu druhému. Už na sobě neměl svůj nylonový kabát, ale jinak vypadal úplně stejně jako ráno. Uvědomil jsem si, že mi nenabídl ani šálek čaje. I když, čaj jsem stejně nesnášel a pochybuji, že v té své malé špinavé kuchyňce, do které se chodilo z jídelny, měl něco, co by se aspoň vzdáleně podobalo pitelnému

kafi. Posadil jsem se. Hodiny tikaly tak hlasitě, že by z toho jednoho rozbolela hlava.

„Takže,“ pronesl jsem, „co paní Pageová?“

„Ó ano, ano, bůh jí žehnej,“ řekl Charlie. „Je to nešťastné, pane Drakeu, ale musí to být.“

„Jsem Don,“ zopakoval jsem. „Doufal jsem, že ji nejdřív uvidím. Potřebuju zjistit, s čím mám tu čest, víte?“

„Ó jistě.“

Prohlédl si mě od hlavy až k patě a podivně zíral na můj oblek. Nevypadal jsem zrovna jako módní ikona, ale pořád jsem byl oblečený mnohem lépe než on, takže jsem nechápal, co má za problém.

„Co je?“ zeptal jsem se nakonec.

„Já, přinesl jste... si něco? Pokud ano, musí to být malé.“

„No, nepřinesl,“ odvětil jsem. „Zatím ne. Dokud ji neuvidím, nevím ani, jaký druh práce se ode mě vyžaduje.“

„Ale já myslel...“ začal. „Chci říct, slyšel jsem, že... že vy...“

S hlasitým kliknutím mi to docvaklo.

„Pane Pagei,“ řekl jsem, „nehodlám pro vás vaši ženu zabít.“

Ten starej pitomec se určitě snažil zjistit, kde mám pistoli, kterou jsem neměl. Nervózně si olízl rty.

„Omlouvám se, ale myslel jsem, že tohle je práce, kterou děláte,“ řekl.

No do prdele. Jak jsem se, sakra, do tohohle dostal?

„Jsem čaroděj, ne vrah.“

Samozřejmě to nebyla tak úplně pravda. Technicky vzato to byla čirá lež. Jsem zabiják. Ale takový, který zabíjí gangstery, teroristy a černé mágy. Sem tam dě-

lám i pro jiné lidi, co pravděpodobně pracují pro vládu, ale o to teď nešlo. Neodkrágluju na požádání nějakou milou malou babičku.

A co nevinné malé chlapce? ozval se mi v hlavě otravný provinilý hlas svědomí. Rozkázal jsem mu, aby držel zobák.

„Hm,“ pronesl Charlie, „tak to je mi líto, že jsem plýtvat vašim časem, ale... já... jsem s rozumem v koncích. Už jsem nevěděl, co jiného dělat. Těžko ji můžu vzít k doktorovi, víte...“

V tu chvíli jsem ještě nechápal, proč by nemohl. Ale už jsem tam holt byl a on opět nasadil ten žalostný výraz jako v mé pracovně, a já ho znovu nechtěl vidět brečet...

„Hele,“ řekl jsem, „jen mě nechte, abych se na ni podíval. Určitě něco vymyslím.“

Charlie si povzdechl, přikývl a vstal. Odvedl mě po vrzajících schodech nahoru.

„Držím ji v zadní ložnici,“ podotkl.

Otevřel mi dveře a já vstoupil.

Paní Pageová byla skutečně droboučká stařenka, s nosem připomínajícím zobák a roztěkanýma očičkama. Na sobě měla těžkou bavlněnou noční košili a opírala se o tři polštáře. Rozhodně však nevypadala mile. Byla skoro plešatá a zbývající bílé vlasy jí trčely na všechny strany. Z koutku úst jí vytékala dlouhá stružka slin. Otevřel jsem ústa, abych něco řekl, když tu se z podlahy sama od sebe zvedla plechová mísa na moč. Chvilku se vznášela ve vzduchu a pak vyrazila směrem k mé hlavě.

Uhnul jsem právě včas, a tak vrazila do zdi v místě, kde jsem předtím stál. Narazila takovou silou, že

strhla velký kus vybledlé tapety a v sádrokartonové zdi zanechala velkou díru. Paní Pageová zavřeštěla jako siréna a dveře se s hlasitým prasknutím rozpůlily ve dvě. Přesně uprostřed.

V tu chvíli jsem pochopil, proč ji Charlie Page nemohl vzít k doktorovi jako normálního člověka.

Kapitola 4

Poté jsem rychle odešel. Znovu jsem Charliemu slíbil, že něco vymyslím a ozvu se. Nezdálo se, že by mi věřil. Popravdě jsem se mu ani nedivil.

Přiznávám, že když jsem předtím poslal taxikáře pryč, vůbec jsem nepřemýšlel nad tím, jak se vlastně dostanu domů. Čtvrť, kde Charlie bydlel, byla příliš daleko od tras, kde se běžně vyskytovaly taxíky, a tak mi nezbylo než počkat na autobus. Jediná věc, co nesnáším víc než hromadnou dopravu, je chození pěšky. Seděl jsem v druhém patře doubledeckeru, ruce vražené v kapsách kabátu, zíral ven potemnělým okýnkem a nemohl se dočkat, až to skončí. Zaslechl jsem pronikavý výbuch smíchu. Za mnou se po schodech hrnuly dvě dívky.

„Vidélas tu blbou kočku, jak se snažila dostat do busu?“

„Si piš, to musím hodit na Twitter!“

Kočky nenávidím asi stejně jako autobusy. A chichotající se pubertáčky nejsou na mém seznamu oblíbených věcí o moc výš.

Nakonec jsem se nějak dostal domů a zjistil, že Trixie už je v posteli. Mé posteli. Rozkládací pohovka, kterou mi koupila místo mého starého gauče, byla docela pohodlná, ale spát noc co noc v kanceláři se mi začínalo

zajídat. Rozhlédl jsem se po místnosti a povzdechl si. Protilehlá zeď měla trochu jiný odstín než ostatní stěny. Loni jsem z ní musel vydolovat kulku a znovu ji přemalovat, protože na ní zůstala skvrna od mozku jednoho nepřiliš milýho chláпка, kterej se mě pokusil umučit. Ano, na tuhle místnost jsem měl samé pěkné vzpomínky, takže na spaní to bylo místo přímo ideální.

Uvařil jsem si kafe a vydal se s ním do pracovny.

„Tak co, ty můj dobrodinče?“ zeptal se mě Spálený muž.

„Musíš to říkat tak nadšeně?“ poznamenal jsem. „Pitomej starej prďola.“

„Možná jsem starej, ale rozhodně ne pitomej,“ vyjel na mě.

„Nemyslím tím tebe, ale Charlieho Page,“ ujistil jsem ho. „Toho staříka, o kterým jsem ti vyprávěl, pamatuješ? Toho s bláznivou ženuškou.“

„Jo, ten prďola bez peněz,“ řekl. „Přivolej děsopsa a pošli ho na návštěvu — mlask, mlask, problém vyřešen. Zkásneš svoje neexistující prachy a můžem na tuhle blbou zakázku zapomenout.“

„Myslím, že ona by toho děsopsa sežrala dřív než on ji,“ odvětil jsem.

To ho přimělo vzhlednout. „Neříkej. A jakpak to?“

„Je telekinetička. Minimálně. Možná i něco víc. A řekl bych, že nemá problém jen s demencí. Podle mě je naprosto šílená.“

„Telekinetici jsou kurva nebezpečný,“ přiznal. „Co po tobě mrštila? Židli?“

„Mísu na chcanky.“

Spálený muž zachrochtal smíchy. „No do prdele... Jak příhodný.“

„Zmlkni. Musíme s ní něco provést. Ale neholdám ji jen tak odprásknout. Koneckonců, nemůže si pomoci.“

„Možná může, ale nechce.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Potřebuje k doktorovi, ale nejdřív ji musíme uklidnit. Dřív, než ji někdo uvidí. Potřebuju nějak zablokovat její sílu, aby po lidech neházela věci.“

„To se dá zmáknout,“ pronesl Spálený muž. „Můžu udělat amulet, kterej to dokáže. Ale něco na něj potřebuju. Budeš muset za Pelyňkem.“

„Jo, to je vždycky radost,“ řekl jsem. Vzpomněl jsem si na svou rozkládací pohovku a zavřené dveře ložnice. „Nasrat. Můžu jít hned. Před spaním bych si stejně rád dal panáka.“

Sehnal jsem dalšího taxíka a jel do Pelyňkova klubu. Ta zatracená jednooká kočka zase slídila venku na chodníku. Okolí kvůli ní vypadalo ještě víc neupraveně než obvykle. Celou levou stranu hlavy kolem chybějícího oka měla pokrytou děsivými šedými jizvami. Určitě byla i zblešná. Odporné stvoření. Nastoupil jsem do taxíku a okamžitě na ni zapomněl.

Taxík zastavil u obrubníku a já vlezl do uličky. Během chůze jsem rukou nepřítomně přejížděl po zdi pokryté graffiti. Začínalo pršet a kdesi v dáli jsem slyšel truchlivě houkat sirénu. Někde zamňoukala kočka a kdosi na kohosi křičel. Příliš daleko na to, abych rozeznal konkrétní slova. Ulička smrděla po zatuchlé moči a čerstvých zvratkách.

Vzpomněl jsem si, jak právě v téhle uličce Aleto Ne-smířitelná zmasakrovala požirače. Při té vzpomínce

jsem se otrásl. Dokonce jsem s ní spal. A jak to všechno dopadlo... Když nad tím tak přemýšlím, byla to dotedka moje poslední šukačka. Na zeď by tu měli pověsit plaketu – takovou tu modrou, pro turisty, na které bývají informace jako: „V roce 1865 tu přespala královna Viktorie.“ Na té mé by stálo něco jako: „V roce 2014 si Don Drake konečně uvědomil, jak blbej vkus má na ženský.“

Nevím, od doby, co mě Debbie nechala, je nešukat s Trixie možná tím nejlepším, co můžu udělat. Povzdechl jsem si a zamířil ke dveřím.

Pelyňkův klub samozřejmě není přístupný široké veřejnosti. Obyčejný člověk ho ani nemůže vidět. Klub je neviditelný, a pokud o něm nevíte, nikdy ho nenajdete. Já už tam ale byl tolikrát, že jsem věděl naprosto přesně, kde se nachází.

Prošel jsem září skrývající vchod a cítil, jak se ta iluze ovinula kolem mě jako lepkavá pavoučí síť. Vstoupil jsem do malého nóbl baru na druhé straně a rozhlédl se. Connie se ve svém obrovském smokingu tyčil u schodů a rohy skoro štrejchal o strop.

„Brej večír, chlapáku,“ pozdravil jsem ho bodře a mávl na něj.

„Done!“ rozzářil se. „Dlouho jsem tě neviděl!“

Nemůžu si pomoci, ale mám Connieho rád. Je to Pelyňkův bouchač, a navíc skoro tři metry vysoký hromotluk – démon. Hlavu má holou jak to koleno a ani s těmi rohy jsem nevtipkoval. Ale i když mi v minulosti ušetřil nejednu nakládačku, byl jednou z nejprívětivějších bytostí, co znám.

Bylo teprve kolem desáté a klub byl ještě zavřený. Za Connieho zády bylo přes schody natažené silné

červené sametové lano. Ve spodním baru bylo asi tak patnáct lidí a takhle brzy to byli skutečně převážně lidé. Nebyl tam nikdo z klubu, koho bych znal, a v baru jsem se běžně nezdržoval, protože byl víceméně jen pro plebs. Každý, kdo měl za ušima, dokázal získat pozvání nahoru. Tam se teprve uzavíraly ty podstatné obchody a hrály hazardní hry. Matně jsem si vzpomněl, že pár tváří už jsem viděl, ale krom Conniewho dole nebyl nikdo, koho bych znal natolik, abych se s ním pustil do řeči. Dal jsem si pivo a přešel k němu, abych s ním pokecal.

„Jak se vede?“ zeptal jsem se.

„Nestěžuju si,“ odpověděl. „Hlídám pana Pelyňka a on je spokojenější, takže... Víš, jak to je. A co ty? Pořád chodíš s tou Dámou?“

Úplně jsem v té větě slyšel to velké D a bylo mi jasné, že myslel Trixie. Při své první zdejší návštěvě udělala na všechny slušný dojem.

„Jo,“ řekl jsem. „No, tak úplně s ní nechodím. Jsme přátelé.“

„Já a Tasha jsme teď taky ‚přátelé‘,“ řekl a pomalu na mě mrkl. Asi si myslel, že je nenápadný.

Tasha byla číšnice z klubu nahoře — pěkný malý démon s roztomilým ocáskem. Popravdě se mi jeden čas docela líbila, ale nebyla to Trixie. Povzdechl jsem si. Žádná nebyla jako Trixie, a to byl ten pitomejší problém.

„Dobře, kámo,“ řekl jsem a poklepal ho po rameni. Zdálo se, že přesně to chtěl. „Šéf je u sebe?“

Connie na mě vrhl nejistý pohled. „Není tu s tebou, že ne? Ta Dáma, myslím. Ty seš samozřejmě vždycky vítanejší, Done, ale z ní pan Pelyněk bohužel zrovna nadšenější není.“

Se vsadím, že není.

„Ne, jsem tu jen já sám, kámo.“

„Dobrá,“ řekl Connie. „Že seš tu jen ty, pustím tě nahoru dřív. Panu Pelyňkovi to nebude vadit.“

Zvedl mi lano, já ho podlezl a vydal se nahoru.

Pelyněk seděl v křesle pod oknem, na sobě draze vypadající černý oblek. Četl *Financial Times* a pokuřoval. Při mém příchodu vzhlédl. A podle jeho výrazu bych řekl, že mu ve skutečnosti má přítomnost vadila, ale co už. To byl jeho problém, ne můj.

„Dobřej večer, Pelyňku,“ pozdravil jsem.

„Ještě jsme neotevřeli,“ řekl. „Ale že seš to ty, sedej. Dej si něco. Seš tu jen ty, že jo?“

„Jo,“ odpověděl jsem, vzal si židli a štědře si nalil z láhve whisky, co stála na stole.

Pelyněk míval dobrou whisky, to se mu musí nechat. Jinak byl zatraceně děsivej. Malý, bledý, měl šedivé a mastné vlasy, byl neoholený, nemytý a smrděl cigaretami a lakotou. Přesto patrně patřil na seznam stovky nejbohatších lidí Londýna. Nebo by určitě patřil, kdyby oficiálně existoval. Arcidémoni samozřejmě oficiálně neexistují. To mu však nebránilo žít v Mayfair a nechat se vozit zatraceně úžasným Rolls Roycem. Měl štěstí, že aspoň vypadal jako člověk, i když extrémně ošklivý.

„To je dobře,“ řekl, očividně se mu ulevilo. „Co pro tebe můžu udělat? Chceš si zahrát karty?“

„Potřebuju ingredience,“ odvětil jsem.

Co mě Debbie, za nemilých okolností, opustila, zůstal jsem bez alchymisty. Ale Pelyněk znal každého. Navíc se bál Trixie, což se mi po čertech hodilo. Donutila ho, aby mě zásoboval čímkoli, co budu po-

třebovat, navíc za minimální cenu. Právě nízká cena Pelyňka štvála nejvíc. Koneckonců byl dítětem Mamona — a tou nejlakomější osobou, co jsem znal.

„Dobrá,“ řekl. „Co teda potřebuješ?“

„Lahvičku rtuti, magnetit, dvě živé žáby a čarodějnej prsten,“ odrecitoval jsem seznam od Spáleného muže.

Pelyněk protáhl obličej. Teda myslím. U jeho obličeje člověk nikdy úplně přesně nevěděl.

„Čarodějnej prsten nebude levnej. Navzdory naší dohodě,“ řekl. „Myslím to doopravdy.“

„To nerad slyším, Pelyňku,“ začal jsem, „slíbils Trixie, že...“

„Ne, ne, ne,“ přerušil mě. „Aby nedošlo k nedorozumění. Chci říct, jasně, pokud potřebuješ čarodějnej prsten, seženu ti čarodějnej prsten. Neříkám, že ne. Věc se má ale tak, Drakeu... Hodila by se mi menší laskavost. Říkal jsem si, že bysme mohli přijít na nějakou službičku v daný hodnotě, nic víc. Ty mi vypomůžeš a já ti to seženu pod cenou.“

Přes dusivý cigaretový kouř jsem na něj úkosem pohlédl. Vždycky mi připadalo divné, že někdo tak bohatý jako Pelyněk nekouří lepší značku. Ale předpokládám, že právě proto zbohatl. Opravdu nerad své peníze utrácel a bylo mi jasné, že vyslovení složení „pod cenou“ mu muselo způsobit téměř fyzickou bolest.

„Vážně? To ti vůbec není podobný, Pelyňku.“

Pěkně někoho o něco poprosit mu doslova rvalo srdce. Pelyněk byl zvyklý mít lidi, jako jsem já, pod palcem, ne naopak. Jistěže na mě byl milý jen proto, že se kurevsky bál Trixie, ale mně se to hodilo. Momentálně jsem tu byl pánem já, a hodlal jsem jím zůstat.

„No,“ začal. „Dlužím jistě lidem laskavost a oni se o ni zrovna přihlásili.“

„Lidem?“ zopakoval jsem. To se mi nezdálo. „Skutečným lidem?“

„Gnómům,“ opravil se.

Odfrkl jsem si. „To myslíš vážně?“

„Jestli si představuješ malý veselý prevíty s bílým plnovousem a udicema vysedávající kolem jezírek, tak si, kurva, představ něco jinýho,“ vyjel na mě. „Tihle jsou skuteční gnómové. Zemští elementálové, chápeš?“

„Do prdele, jak to, že jim dlužíš laskavost?“ zeptal jsem se. Ve skutečnosti mě to nezajímalo, ale kroutil se jak žížala. A to člověka nikdy nepřestalo bavit.

„Jednou mi něco prozradili. Něco, co jsem v té době potřeboval vědět. Vědí spoustu věcí, tihle gnómové.“

„Předpokládám, že vědí, jak dobře hrabat díry,“ řekl jsem. „Nic víc si představit nedokážu.“

„To protože máš představivost leklý ryby,“ houkl na mě Pelyněk. „Mají vědomosti. Hluboký vědomosti.“

„Hrabou kurva hluboký díry,“ zachechtal jsem se. „Dobrá, jak myslíš, jen tě škádlím. Takže gnómové ti dali tip a teď chtějí něco na oplátku. Chápu. A ty chceš, abych to za tebe udělal já. Předpokládám, že je nemůžeš prostě vyplatit?“

Pelyněk zavrtěl hlavou.

„Fungují za laskavosti, ne za prachy,“ řekl. „A tak tě žádám, abys šel za nima tam dolů a oplatil jim za mě tu laskavost. Jsou tak trochu jako Číňani — všechno je pro ně především o vztazích. Jednals někdy s Číňanama, Drakeu?“

Trhl jsem sebou při vzpomínce na jednoho opravdu odpornýho týpka z Triády. Jednou jsem pro něho dělal

a s radostí ho už nikdy v životě neuvidím. Kývl jsem. Nevím, jestli máte ponětí, jaké to je jednat s Číňany, ale budu předpokládat, že moc ne. Mají tuhle věc, kterou nazývají *guanxi*, což je něco jako soubor sociálních sítí a vztahů, ale je to komplikovanější. Je to hrozně kulturní a tradiční a tak, ale v podstatě jde o to, že „já pomůžu tobě a ty zase mně“. Jestli jsou gnómové taky takoví, tak to bude zajímavé. V čínském slova smyslu.

„Doufám, že za tohle bude ten čarodějnej prsten zadara, Pelyňku. A ještě mi zůstaneš dlužnej.“

„Bude,“ řekl. „Díky, Done.“

Málem jsem spadl ze židle. Snad nikdy jsem Pelyňka neslyšel děkovat. Nebo že by mě oslovil křestním jménem. Zpětně vím, že v tu chvíli mi mělo dojít, že tady něco smrdí.

„Dobře,“ řekl jsem. „Zdá se, že jsme domluveni.“

Kývl. „Dobře. Musím si zavolat a dojednat to. Zůstaň tu a dej si drink. Za pár minut stejně otvíráme. Jestli chceš, zahraj si karty, ruletu, cokoli.“

Opřel jsem se zády o židli a nalil si další whisky. On zatím odešel do své kanceláře. Asi tak za půl hodiny se do klubu začali hrnout lidi. V té době už jsem se cítil příjemně přiopilý. Whisky vždycky chutná líp, když je na cizí účet. Obzvláště tak kvalitní, jako byla ta Pelyňkova. Ten večer se mi nechtělo hrát karty a v ruletě stojím za hovno, a tak jsem tam jen seděl, popíjel whisky a listoval Pelyňkovými novinami, dokud se nevrátil.

„Sbalíš si saky paky, půjdeš na sever od řeky,“ řekl mi. „Jeden z gnómů se s tebou sejde dole v metru. Pohybují se dole na Severní lince, hluboko v tunelech.“

Zítřka přesně v devět večer buď na stanici Bank, kde se kříží linka metra a DLR. Je to to nejhlubší místo.“

Všiml jsem si, jak mu při těch slovech cuklo v levém oku. Přikývl jsem. Nejsem zrovna fanoušek metra, ale tohle jsem věděl i já. Nástupiště DLR na zastávce Bank se nacházejí dobře čtyřicet metrů pod zemí a vedou spíš do těch bytelných vrtaných tunelů než do těch ražených, které jinak tvoří většinu podzemních částí londýnského metra. Někteří lidé se báli být tak hluboko pod zemí.

„Nejseš ty fanoušek metra, Pelyňku?“

„Ne, to sakra nejsem. Podzemní metro. Nesnáším ho. Jsou tam moc tenký Clony. Kurva tenký.“

No, tohle jsem si musel zapamatovat. Přiznávám, že to jsem nevěděl. Ani to, že Clony jsou v podzemí tenčí, ani to, že to tam Pelyněk nemá rád. A obojí se rozhodně hodilo vědět.

Clony, pokud byste to nevěděli, fungují jako hranice mezi dimenzemi. Pokud lidé jako my mluví o Clonách, většinou mají na mysli ty mezi peklem a zemí. Předpokládám ale, že existují i další. Každopádně jsou neskutečně staré a hrozně důležité. A na některých místech začínají pěkně slábnout. Třeba v Londýně nebo Edinburghu, a nepochybuju, že i v jiných starých strašidelných městech po celém světě... Nevím, nejsem zrovna zcestovalý.

Neptejte se mě, co jsou Clony opravdu zač, protože nemám nejmenší ponětí. Všeobecný názor lidí chytřejších než já ale je, že tyhle Clony jsou nějakým způsobem živé. Přiznávám, že mě tahle myšlenka dost děsí, takže se snažím o tom moc nepřemýšlet.

„Dobrá,“ řekl jsem. Polkl jsem poslední doušek whisky a nepříliš ochotně položil sklenku zpátky na stůl před námi. „Radši teda půjdu. Dobrou, Pelyňku.“

Druhý den večer jsem tam byl přesně načas. Přestože jsem se u vchodových dveří opět málem přerazil o tu pitomou kočku. Měl jsem tu zatracenou potvoru nakopnout. Jel jsem taxíkem na nádraží, pak nadzemkou přes London Bridge a metrem na zastávku Bank. Měl jsem ještě několik minut k dobru. Vlaky nemám zrovna v oblibě, ale v tu chvíli mi cestovat taxíkem až do centra Londýna přišlo poněkud extravagantní. Kdoví proč. Ještě jsem si úplně nezvykl žít na Trixiin účet. Víím, že jí to nevadilo, ale mně pořád jo.

Gnóm na mě čekal na nástupišti, shrbený, opřený o kachlíkovou zeď, a snažil se vypadat nenápadně. Bylo to malé scvrklé stvoření ve starých vytahaných džínách a v pocintané červené mikině. Kapuci měl staženou hluboko do očí a ruce vražené hluboko do kapes.

„Vy musíte být ten čaroděj,“ řekl na úvod. „Pojďme tedy. Tudy.“

Vedl mě boční chodbou, a než z kapsy své mikiny vytáhl velký cinkající svazek klíčů, kradmo se rozhlédl kolem. Jeden z klíčů použil k otevření šedých kovových dveří označených logem londýnské dopravní společnosti a striktním příkazem „Nevstupovat! Nepovolený vstup trestán!“

Gnóm mi podržel dveře a pečlivě je za námi zase zamkl. Vedl mě stísněnou chodbou osvětlenou neonovými zářivkami a lemovanou pečlivě chráněnými kabely. Chodba končila u dalších dveří s nápisem

„Vysoké napětí. Smrtelné nebezpečí!“ Gnóm je dalším klíčem odemkl a záměřili jsme dolů po točitém kovovém schodišti. Po cestě gnóm znovu a znovu probíral svazek klíčů a odemykal řadu dalších údržbářských dveří označených stále varovnějšími popisky. Netušil jsem, co znamená žlutý trojúhelník s černým bleskem uprostřed a popiskem „Nebezpečí, 22 kV“, ale nepřipadalo mi to ani za mák přívětivé. Tím jsem si byl zatraceně jistý.

Gnóm za námi všechny dveře vždy pečlivě zamkl. Stále jsme mířili dolů. Už jsme byli hluboko v útrobách Londýna, pod nejspodnější tratí, někde mezi metrem a kanalizací.

„Takže,“ pronesl gnóm po chvíli. „Vy jste ten hrdina, co nás zachrání před Hnilobákem.“

Zíral jsem na něj.

„Cože?“ řekl jsem.

A tak jsem se dostal hluboko do podzemí, do společnosti zemských gnómů a hledal něco, čemu říkali Hnilobák.

Kapitola 5

„Vyprávěj mu o Hnilobákovi,“ řekla Janice.

Alice na mě upřela své uslzené oči a zahihňala se.

„Viděl jste už někdy toulavého kocoura?“ zeptala se Alice. „Ať jdete kamkoli, vždy se za vámi docourá.“

Určitě to byl jen neškodný pokus o verš, ale donutil mě k zamyšlení. Kolikrát jsem v poslední době potkal tu odpornou jednookou zrzavou kočku? A kde všude to bylo? Když jsem se nad tím teď zamyslel, přišlo mi to trochu divné. Ne tak strašně divné jako hni-
jící Alice, to si pište, nicméně i tak divné.

„Ale, dej s tím pokoj, Alice,“ pokárala ji Janice. „Hnilobák, Alice...“

„Vidím jeho tesáky,“ vyprávěla Alice, přestože při pohledu na její oči jsem pochyboval, že by v poslední době mohla vůbec něco vidět. „Žlučovitě se lesknou a jeho oči žhnou jako oheň.“

Klesla zpátky na svou provlhlou pokrývku a sípavě oddechovala. Pokud z ní nic víc nedostaneme, moc nám to nepomůže.

„Kdes ho viděla?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Dole,“ zašeptala Alice. „Hluboko v noře. Utekla jsem.“

Bože můj, jak hluboko tyhle chodby ještě vedou?
Nebylo to zrovna povzbudivé.